

Den Andra:

Uck, högaste himmel och fallande jord, Det
passar en yngling, en yngling så god. Du
trampar uppå jorden, ack ömkeligt wara må,
Att älska en wän den du aldrig kan få. ::

2. Du talar wißt wäl; men du tänker inte
så, Men när jag wänder ryggen till, så ler
du deråt; Swar gång du till mig går -- wißt
roar det dig, Att du får tala falskhet, och gö-
ra narr af mig. ::

3. Ett sådant falskt hjerta får aldrig se
Gud, Så mycket har jag läst i mitt åttonde
bud, Jag med min öron höra och med min
ögon se, Att aldrig falskt hjerta jag burit
har emot dig. ::

4. Om dagen, i mitt arbete, är du i mitt
sinn', Om natten när jag sofwer så är du i
min dröm, Om morgon, när jag wagnar, hwem
saknar jag då? Jag saknar lika wännen, han
är långt härifrån. ::

5. Dina rosenröda kinder och din sockersöta
mun, Hafwer lagt på mitt hjerta en börda så
tung, Den bördan får jag bära och draga för
dig, Så länge som blodet är warmt uti mig. ::

6. Du söker efter rikedomar, penningar och
guld, Men du får inte mera än trenne sof-
lar muß, Fyra tunna bräder och så en swe-
peduk. Blott fyra tunna bräder, att så hwi-
la i till slut. ::

7. Nu får jag afsked taga och bjuda dig adjo;
Jag får ej länge wara din kära fästems, Dig
så har jag älskat i lif och i dödd, För dig så
will jag wäga mitt hjerteblood så röd. ::

GS 817

S i s t o r i a

om

Den Bergtagna Flickan.

Derefter venne nya och mycket wackra

W i s o r ,

Den Första:

Der gick en Jungfru uti en
hage, &c.

Den Andra:

Uck, högaste himmel och fallande
jord, &c.

S ö n d o p i n g , 1842.

Tryckt hos W. E. Lundströms Boka.

wänliga bemöbänden wara fruktlösa, grep han henne om lifwet och ilade med sitt rof till sin borg uti Ramhållsberget, ty han war en afkomling af den store Sätten Ramunder, behärskare af förutnämnde berg*).

Det första som mötte Sophannas ögon sedan hon återfått sansningen och någorlunda hunnit hämta sig från sin förskräckelse, war åsynen af en äldre man och en dito qwinna. Mannen bar ett långt silfwerhvitt skägg och syntes, likasom des hustru, högst wördnadsbjudande. Sophanna ikläddes nu en ny dräkt med nya skor, och guldkronan, med sina deruti infattade glänsande

*) Berget Ramunders, Håll eller Ramshållsberget, hwars ena ända i N. O. sträcker sig utmed staden Söderköping, har sitt namn af en riktbar Sjökonung eller Wiking kallad Ramunder, hwilken haft sin Borg eller Wikingabod på den andra ändan af berget som går in i Låby socken. Ramunder tros hafwa varit en, som af Wikingen Wifelsson, hwilken, genom mordet på Sätten Harek Jernhög, förwärfwat sig en större rikthet, samt lefwat omkring år 760, och egt Säten i Nerke- och Södersmanland. Han skall hafwa fölit sin broder Thor, att bortlöfwa Thora, Grims dotter på Bolmsö i Småland, hwaraf han blifwit kallad Grims Hani eller Grims Ransman; men sjelf skall han hafwa tagit sin fästna wid Ömberg i Lysings Härad, Lindsöpings Län.

(Se von Dalins Swen Rifes Historia, Del. 1, s. 400.)

Krystaller*), sattes på des hufwud. Kort derefter hördes en ljuf musik, hwilken ereqverades medelst slag af jernpinnar emot bergets hållar, en dans börjades med flickan och fortsattes alla dagar, så att hon fick dansa nog mycket, och nu blef öfvermått på detta nöje. Uti dansen deltog nyss anlande gäster, bestående af en mängd trollprinsar, jemte bergens öfrige inbyggare af båda könen. Om nätterna war dock allt stilla, och då hwilade Sophanna wid den unge mannens sida. Deras bädd bestod af ormbunkar. Måltiden serverades på silfwerfat och deras spis utgjordes af — stekta ormar, utaf hwilka flickan, under wistandet i bergslottet, dock icke förstårde mer än 3:ne bitar. Då 18 dyng på detta sällsamma sätt påserat, återfördes Sophanna af främlingen till samma ställe der han afhemtat henne. Nu först kände hon sig hafwa undergått en betydlig förändring. Hennes fötter woro af den myckna dansen icke allenast swullna utan äfwen ytterst snedwridna.

*) Krystall-stenar hafwa i forna tider i Ramshållsberget blifwit fundna, och man vill äfwen weta att en falsk myntare, på den tiden då Söderköping hade eget mynthus, i bemänte berg haft sin werkstad, Myntmästare-kammaren kallad.

Saknade sin krona och sitt lugn, måste hon derföre gråtande krypa till sitt hem, dit hon ankom i ett sjukligt tillstånd. Sätten eller älskaren, hwad man will kalla honom, har sedermera infunnit sig twenne gånger och bultat på dörren till Johanna's kammare, men ej blifwit insläpt, ty hon är nu warnad af olyckan och har Gud för ögonen*).

Ryktet om bergtagningen har, som man lätt kan föreställa sig, spritt sig widt omkring, och flere personer från både närmare och fjärmare håll hafwa besökt Johanna för att af des egen mun erhålla underrättelse om förhållandet. Huruwida desse fått sin wäntan uppfylld eller ej, derom må de sjelfwe afgöra. Säkert är emellertid, att de alla funnit Johanna lugn och undergifwen. Hon älskar i öfrigt ej talrika besök och upprepade derföre en gång, då rummet war nära fylldt med nyfikne, följande vers ur vår Gamla Sw. Psalmbok:

Som ett widunder många mig
Du akta och älska,

*) En nära dylik händelse, som den ofwännämnda, skall, enligt trovärdige personers utsägo för cirka 30 år sedan äfwen hafwa tilldragit sig wid Ramsås hållsberget.

Dotr skall min tunga gladelig
Guds lof och pris beåda;
Ty fast skall stå all min åtrå.
Efter hans ord, som lärar:
Att den allt må med fröjd utstå,
Som Gud sin nåd bestårer.

Den Första:

Der gick en jungfru uti en hage, Till henne kommer der en ung sjöman; :: Hwarför går du så här allena? Gif mig ditt hjerta, som jag begär. ::

2. På eder talan kan jag ej swara, Jag är utaf allt för ringa stånd; Men tjenarinna kan jag wäl wara, Men e'r käreaste kan jag ej bli. ::

3. Jag har en wän, ja om han lefwer, Som sju år se'n reste bort från mig, :: Lefwer han, ja han mitt hjerta eger, Men är han dödder har Gud hans själ. ::

4. Har du en wän, ja som du säger, Som sju år sen reste bort från dig, :: Se här är densamma sjömannen, Som sju år se'n reste bort från dig. ::

5. Är det sannt? ja som du säger; Så wisa ringen, du fick af mig. :: Se här är handen, se här är fingren, Se här är ringen, jag fick af dig. ::

6. Jungfrun skäddar, hon skäddar ringen, Till's hon dånade, och föll till jord. :: Så tar han henne på sina armar, Och klappar henne så hjertelig. ::